

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pascal Bruckner

Casa Îngerilor

Traducere din franceză și note de
Doru Mareș



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto coperta: © Fredrik von Erichsen/dpa/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactare:
Gabriela Riegler, Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Rodica Petcu
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUCKNER, PASCAL
Casa Îngerilor / Pascal Bruckner ; trad.: Doru Mareș.
- București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-728-8

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul original: La Maison des Anges
Autor: Pascal Bruckner
Copyright © Éditions Grasset & Fasquelle, 2013

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-728-8

*Pentru Rihanna,
preferata mea Tutsie*

„Abia noaptea-i minunat
să crezi în lumină.”

EDMOND ROSTAND

Antonin conducea de dimineață printr-un peisaj idilic: lacuri ca de smarald între două piscuri, cascade înspumate, blana neagră a brazilor, sate ghemuite în jurul bisericilor cu turlele ca niște bulbi, câmpii smălțuite de flori. Venind dinspre Innsbruck, făcuse numeroase ocoluri, rătăcindu-se de mai multe ori. La lăsarea serii, sătul de peisajul pitoresc, hotărâse să ajungă cât mai repede cu putință la prietenii lui din Klagenfurt. Avea de urmat acolo un stagiu de studiere a limbii, în cadrul programului Erasmus. Însă aproape de trecătoarea Fiderepass, mașina de închiriat s-a stricat într-o curbă. Motorul a tușit, a dat semne că ar porni din nou, după care s-a oprit de tot. De sub capotă a ieșit o dâră de fum. Era nouă și jumătate seara, la începutul lui iulie, în sudul Austriei.

Accelerația nu mai răspundea la comenzi. Acul arăta că rezervorul era plin cu benzină până la jumătate. Cu slabele lui cunoștințe tehnice, Antonin a ridicat capota, încercând să verifice carburatorul și curelele de transmisie. De altfel, nici măcar un cauciuc nu ar fi fost în stare

să schimbe. Se lăsa noaptea, era la o mie cinci sute de metri altitudine și un vânt tăios îi pătrundea până în oase, înghețându-l. Prin locurile în care ajunsese nu ar fi avut niciun rost să se gândească să facă autostopul și încă la o asemenea oră. Locuitorii regiunii erau vestiți pentru lipsa lor de încredere. În lumina farurilor, la numai câțiva metri, a zărit o cărare afundându-se în pădure. Pentru a evita vreun accident, s-a apucat să împingă mașina cu mâna stângă, lăsând deschisă portiera dinspre șofer și mișcând volanul cu cealaltă mână. Automobilul s-a dovedit a fi ușor de manevrat, așa că l-a împins până între copaci, la adăpost. Și-a tras pe el un pulover, a încuiat ușile și a plecat să caute ajutoare. Culmea ghinionului, în pofida celor șapte ani de studiu, vorbea germana foarte prost. Mergând înainte pe drum, a zărit o construcție din lemn, cocoțată pieziș pe vârful unei înălțimi. Pe pancartă putea citi *Gasthaus Frau Rufhe*, așadar un han ori o pensiune de familie. Lumina de afară era stinsă și un anunț fusese bătut în cuie pe ușă: *Geschlossen*. Închis. A bătut totuși, la noroc.

Încetișor.

Apoi tot mai tare.

De acum bătea cât putea ba în ușă, ba în obloane, sigur că nu-l auzea nimeni, rănindu-și palmele izbite de scânduri. A însoțit asaltul cu o droaie de înjurături, urlând *Scheise* (căcat), amenințând că va da foc clădirii, aruncând pietre și bucăți de pământ înspre camerele de la etaj. Bătând din picioare.

Într-un târziu, a zărit-o.

O siluetă întunecată, în spatele ferestrei de la mansardă, a dat puțin într-o parte perdeaua. O femeie micuță, cu o bonetă așezată pe vârful capului.

Care îl privea țintă.

Impasibilă.

Antonin s-a cutremurat.

Femeii nu părea să-i fie frică, deși casa îi era luată cu asalt de un străin în plină noapte. Nu cumva o fi sunat la poliție? Tot muntele părea că se concentrase în privirile schimbate între intrus și ființa din casă. I s-a făcut rușine de criza de isterie de care dăduse dovadă și, contrar voinței sale, a ridicat mâna dreaptă în semn de salut. Palma îi oscila stângace de la stânga la dreapta.

— *Alla! Allo! Ich bin da!* (hei, hei, aici sunt).

Arătarea nici măcar n-a clipit.

Și minutele se scurgeau unele după altele.

Cu toate că își forța cât putea ochii în întuneric, adevărul era că ființa aceea dispăruse. Cum așa? A repetat:

— Hei! Hei! E cineva acasă?

O absurditate să folosească franceza în țara asta. Casa era nelocuită, avusese doar o halucinație. Vântul s-a întetit, scuturând ramurile joase ale brazilor, gardieni austeri ai înălțimilor. Se enervase de unul singur, era timpul să se întoarcă. O să petreacă noaptea în Audi, în speranța că, în cel mai bun caz, avea să găsească a doua zi dimineața o soluție pentru depanare. Dintr-odată, femeia și-a făcut iarăși apariția la fereastra întredeschisă din față. Nu o auzise coborând, nici deschizând geamul. Ai fi zis că zburase de la etaj la parter. I s-a adresat cu o voce tremurătoare:

— *Entschuldigung* (iertăți-mă).

Nu s-a mișcat, nici nu a scos vreo vorbă. Ar fi vrut să-i explice în pășărească în ce situație se găsește.

— *Auto kaput, ich franzose*, totul închis, *sehr kalt, haben sie Telephon, ich möchte ein Garaje anrufen* (mașina stricată,

eu francez, totul închis, foarte frig, aveți telefon, vreau să sun la un service).

Din cât putea distinge în întuneric, părea o femeie nu tocmai tânără. Dintr-odată, din pragul casei s-a ridicat spre el un sunet ascuțit, ca hârșăitul unui fierăstrău. Necunoscuta i s-a adresat cu un accent puternic, rostogolind „r“-urile.

— *Wirr sind geschlossen... es tut mirr leid* (îmi pare rău, am închis).

Antonin avea senzația că acele consoanele dentale îi băteau darabana în creier, ca bețele unei tobe. Vorbele femeii păreau că nu acceptă niciun răspuns, un soi de somație de a o lua imediat din loc.

— *OK, einverstanden, goodbye, Fräulein...*

Era pe punctul de a face cale întoarsă când a auzit aceeași voce slabă:

— *Ein Moment, bitte...*

A așteptat.

— *Kommen Sie mal zurück* (veniți înapoi).

S-a auzit zgomotul unei încuietori grele, al unui oblon care scârțâia în balamale și ușa de la intrare s-a întredeschis. O lumină slabă, de la o lumânare ori de la o lampă, cu haloul ei tremurător, i-a dezvăluit o femeie minusculă, prăbușită parcă în propriu-i trup, cu bonetă și capot. O țărancă ivită din negurile folclorului. L-a invitat cu un semn să intre. A auzit-o mormăind ceva și și-a ciulit urechile. În șuvoiul de vocabule pe care femeia le rostogolea spre el, câteva cuvinte pluteau la suprafață ca niște pepite. După câte putea pricepe, pensiunea fusese închisă toată vara și nu urma să se deschidă decât la sfârșitul lui noiembrie, pentru sezonul de schi. Ea nu era decât paznicul. I-a repetat cuvântul de trei ori.

Dacă dorea, îl putea adăposti peste noapte. Cu arătătorul subțire ieșind din mânășă fără degete, îi arată spre etaj. Indexul descărnat l-a înspăimântat.

Femeia a înaintat doi pași spre el. Fără să se gândească, Antonin și-a luat picioarele la spinare și s-a ascuns în mașină, a încuiat ușile și a aprins farurile, cu riscul de a rămâne fără baterie. Acum scruta întunericul de frică să nu vină și să-l bage cu forța în cabană. Inima îi bătea să-i sară din piept. Într-un târziu a stins luminile și s-a ghemuit în poziție fetală. S-a ridicat după vreo zece minute, neputând să adoarmă. Era ridicol. Femeii i se făcuse milă și el nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să se poarte ca un necioplit. Și-a venit în fire, a deschis portiera, a luat o trusă de toaletă din valiză și s-a întors spre pensiune fără teamă.

Bătrâna îl aștepta nemișcată, în prag, știind că avea să revină. A bâlbâit încă un *Entschuldigung*, fiindcă a-și cere iertare ajunsese a doua lui natură, și a încercat o explicație vagă într-un soi de jargon franco-german. Femeia nu a catadicsit să-i răspundă. Antonin a urcat treptele de la intrare, iar ea s-a dat la o parte murmurând:

— *Bitte sehr...*

Era cu cel puțin două capete mai înalt decât ea. Femeia i-a arătat scara, invitându-l să urce la primul etaj. Lumină electrică nu era, întrucât curentul fusese întrerupt. Nu numai că se găsea departe de casă, dar ajunsese și în alt secol, pierdut undeva în timp. Bătrâna mormăia de zor, de parcă ar fi vrut să recâștige lunile de tăcere forțată, rostogolind cuvintele ca pe niște pietricele, zdrobindu-le între dinți. Nu înțelegea nimic din dialectul ei, cu atât mai mult cu cât femeia gâfâia, oprindu-se la fiecare treaptă pentru a-și trage suflul. Antonin se temea

să nu se facă țândări în fața lui. L-a anunțat că nu dispune decât de o mansardă lipsită de confort, care nădăjduia că îi va conveni, repetând fraza de trei ori. Lanterna pe care o ținea în mână desena umbre uriașe pe pereți. În cabana dărăpănată și umedă mirosea a închis, cu o vagă nuanță din acele odorizante care de obicei se găsesc prin hotelurile de la țară. Antonin se întreba cine ar fi putut fi atât de strâmtorat încât să-și petreacă vacanța de iarnă într-o asemenea magherniță. Gazda l-a poftit într-o cameră sărăcăcios mobilată, cu un pat din fier, fără așternuturi, cu o saltea pătată în mai multe locuri, cu un scaun căruia îi lipseau barele spătarului și cu o chiuveță fără pahar și săpun. Pereții umflați se scorjiseră. Musafirlul a repetat:

— *Es geht mir gut, vielen Dank* (îmi convine, mulțumesc).

Bătrâna îi pândea temătoare acceptul. Cu smocul ei de păr albit și rar, cu negul păros din bărbie, cu dinții stricați din gură, nu-ți puteai imagina tânăra veselă și cochetă care poate că fusese cândva. Până și țesătura bonetei părea roasă de molii. Dacă vreodată avusese și un trup, acesta dispăruse cu vremea, se comprimase, acum fiind înecat în capotul verzui și zdrențuit. Nu părea să-i fie frică, îndrăzneala ei îl impresiona.

I-a propus să-i plătească, o sumă minimă cel puțin, dar l-a refuzat:

— *Morgen, mit Frühstück, wir kümmern uns am Morgen* (discutăm mâine, la micul dejun).

I-a lăsat o lumânare, o cutie de chibrituri, i-a urat noapte bună și a închis ușa fără cheie. Într-o astfel de harababură, Antonin nu putea adormi. Îi era foame, însă ceea ce îl înconjura putea ține loc de cină. A început prin a se spăla rapid cu apă rece, apoi și-a închis trusa de toaletă și a făcut puțină ordine în jur. În oglinda crăpată a

zărit un tânăr cu trăsături fine și aer neliniștit. Și-a trecut degetul peste pervaz și stratul gros de praf rămas pe arătător l-a deprimat. A căutat peste tot un burete pentru a-și pune pecetea pe teritoriul necunoscut. Puțină treabă l-ar fi ajutat să își recâștige calmul. Mâine în zori avea s-o șteargă. Va lăsa o bancnotă pe pat drept chirie, apoi va căuta ajutor în primul sat care îi va ieși în cale și tot acolo va bea vestita cafea pregătită ca-n Austria, cu *Schlagsahne* (frișcă) pentru a se întrema. Stomacul îi chiorăia. Scorpia bătrână, măcar o gustare ar fi putut să-i propună. Ce zgârie-brânză!

În realitate, femeia îl înspăimânta. Nu avea deloc acel aer înțelegător al persoanelor vârstnice, cărora timpul le-a domolit agresivitatea. Îl privise cu ochi iscoditori, de parcă ar fi știut despre el lucruri pe care Antonin nici nu le bănuia. S-a întins îmbrăcat, scoțându-și doar pantofii, în patul care scârțâia, trăgând peste el o cuvertură mâncată de molii, însă având grijă să nu-i ajungă până peste față. Nu-i plăcea gândul de a adormi într-un loc necunoscut, a cărui topografie nu avusese timp să o stăpânească. A suflat în lumânare. A-ți fi frică într-o țară necunoscută înseamnă să te temi de două ori, fiindcă nu te poți exprima în limba ei.

Tocmai căzuse într-un somn profund, când ușa s-a deschis, scârțâind groaznic din balamale. Cu ochii măriți, fixa ușa mișcându-se cu încetinitorul. L-a pătruns un fior de groază. Ar fi trebuit să se trezească, să alunge halucinația. Nici vorbă, însă! O formă infimă a intrat fără grabă, închizând cu grijă ivărul și îndreptându-se cu pași mici către pat. Acum bătrâna era aplecată deasupra lui, trimițându-i duhoarea unei respirații acre, ca dintr-o pivniță plină cu fructe putrezite.

— *Ich möchte mich zu Ihnen legen!* (lăsați-mă să mă întind lângă dumneavoastră!)

Abia murmură. Antonin a făcut efortul de a traduce, pentru a înțelege cum trebuie. Femeia a repetat, prinzând cu o mână cuvertura. Situația degenera. Antonin simțea că înnebunește. Nu, n-o să îndrăznească așa ceva! Reproșurilor lui, ea le răspundea invariabil:

— *Es ist mir kalt, das ist mein Haus, lassen Sie mich herein* (mi-e frig, sunt acasă la mine, lăsați-mă să intru).

— Dar de ce în patul meu?

Împungându-l cu un deget acuzator, l-a împins cu o putere care l-a uimit. S-a tras într-o parte, cu acea rămășiță de respect datorată celor în vârstă. Femeia s-a lăsat să cadă alături de el. Era mai grea decât îi păruse, așa că patul s-a clătinat ca o barcă. Antonin a continuat să protesteze, a încercat să creeze un spațiu între ei îndoind cuvertura, dar bătrâna a scos un „sst” poruncitor, căruia i s-a supus. S-a ridicat din nou și a scăpat cu greutate de capot. Mai era puțin și i-ar fi cerut s-o ajute. Pe dedesubt nu avea decât o cămașă de noapte prea scurtă, care lăsa la iveală două piciorușe slabe. S-a întins din nou pe pat, s-a întors spre el, și-a lăsat brațul peste pieptul lui ca o soție iubitoare și s-a prefăcut că adoarme. Respira zgomotos, trăgând încet aerul în plămâni și, de fiecare dată, terminând cu un horcăit. Antonin simțea un amestec de frică și dezgust.

Prin minte îi treceau idei grotești. Fiecare asperitate a acestui schelet lipit de el îl rănea. Mai bine s-ar fi ridicat și s-ar fi întors la mașină. Nu așa înțelegea legile ospitalității. I-a dat de urmă, i-a ciocănit la fereastră, s-a întins peste el poruncitoare și înghețată, într-o îmbrățișare înfiorătoare. Antonin dărdăia, mai ales că gazda nu

emana niciun dram de căldură. Nu voia să atingă lucrul de alături, așa că și-a vârât mâinile între picioare. Era exagerat de politicos. După o clipă a încercat să se miște, să migreze până la capul patului, crezând că bătrâna a adormit, dar presiunea teribilă a falangelor ei, ca ghearele unei păsări de pradă, l-a adus la realitate.

Ce-o să fie când le va povesti prietenilor!

Ar fi putut să o alunge cu lovituri de picior, dar nu e corect să lovești o persoană care te adăpostește în miez de noapte. Există și gesturi care nu se fac. Poate că aici, în munți, acesta era obiceiul: de a transforma o încăpere în dormitor comun. Dăduse peste o nebună singuratică, lacomă de afecțiune. Vântul puternic făcea să trosnească întreaga construcție și mugea trecând printre brazii din apropiere. Ai fi zis că avea să ia cabana cu asalt pentru a-i pedepsi pe amândoi din cauza acestei uniri împotriva naturii. Fantoma de alături îl îmbrățișa însă și mai strâns. Patul îi aspira, parcă, iar Antonin avea senzația că se afunda în niște smârcuri groase care urmau să-i îngroape și pe unul, și pe celălalt cu zgomot ca de supt. Curând, trombe de apă s-au abătut peste cabana care scârțâia și gemea. Se temea ca nu cumva să iasă din pivnițe și din dulapuri o armată de hoaste desfrânate care să i se arunce în brațe. În fundul gâtului îi rămăsese înțepenit un urlet.

Până la urmă, a adormit. Când s-a trezit, afară se făcuse ziuă, iar ploaia bătea în pavelele din jurul cabanei și în acoperiș. Profilul bătrânei vrăjitoare, încă lipită de el, se desena în penumbră: nasul ca un deget încovoiat, gura întredeschisă, fără buze, obrajii zbârțiți, galbeni cum e ceara. Înviorat de lumina dimineții, a dat să se elibereze. Rigiditatea babei nu l-a lăsat. A prins brațul descărnat,

de consistența lemnului uscat și a încercat să-l dea la o parte.

— *Fräulein, bitte, Fräulein, lassen Sie mich heraus, ich habes eilig* (doamnă, vă rog, doamnă, lăsați-mă să ies, sunt grăbit).

Din glas îi lipsea convingerea. Propriul accent în germană îl zgâria pe urechi. A început să-și scuture vecina de pat din ce în ce mai tare, vorbindu-i în franceză:

— Lăsați-mă să mă ridic, vă rog!

Dintr-odată a strigat, cuprins de furie:

— Ia dă-te-așa, mamaie, că vreau să mă car!

Insulta l-a relaxat. Și-a strâns genunchii până sub bărbie și s-a rostogolit în dreapta cu o mișcare bruscă, pentru a scăpa de îmbrățișarea senilă. A reușit să se elibereze, însă unghiile gazdei, lungi și rupte, i s-au agățat de tricoul pe care l-au sfâșiat. Cum își luase avânt cât putuse, a aterizat direct pe dușumea, dar s-a ridicat atât de repede, încât nu a apucat să sesizeze nici șocul, nici durerea. Simțindu-se din nou liber, s-a apucat să țipe în franceză la bătrână, cu violența unui puști bine-crescut căruia îi crapă dintr-odată șubredul înveliș al educației. Faptul de a se exprima într-o limbă străină celei căreia i se adresa îi dădea sentimentul lipsei de vinovăție. Interlocutoarea nu a avut nicio reacție, deși s-ar fi putut indigna măcar. Până la urmă, s-a apucat s-o scuture, însă femeia, cu ochii pe jumătate închiși și pielea cenușie, nici nu a clipit. Din gura cu buzele ridicate deasupra caninilor spărți nu mai ieșea niciun fir de respirație.

S-a tras înapoi, a mai strigat-o o dată, a alergat până la chiuvetă, a luat puțină apă și i-a aruncat-o peste față. Picăturile s-au scurs pe obrajii încrețiți, intrându-i pe sub gulerul cămășii de noapte. Un lăntișor de aur cu chipul

Sfintei Fecioare alunecase de-a latul gâtului, în scobitura umărului stâng. L-a ridicat și i l-a lipit de buze în speranța nu se știe cărui miracol. Femeia a rămas țepănană. A scuturat-o încă o dată și i-a tras câteva palme.

— Ia ascultă, n-o să-mi faci tu mie așa ceva, nu acum!

Îi clănțăneau dinții și nici că se putea stăpâni. Și-a adunat lucrurile, în primul rând trusa de toaletă, și s-a uitat să nu lase nimic în urmă, nici măcar bancnota de cincizeci de euro pe care intenționase s-o ofere drept plată. A aranjat patul în jurul ei, a netezit cuvertura și a scuturat perna pentru a nu lăsa vreun fir de păr compromițător.

— *Auf wiedersehen, Fräulein* (la revedere, doamnă)!

A coborât scara în vârful picioarelor care-i tremurau, fiind cât pe ce să cadă de mai multe ori. Nu-i venea să creadă că bătrâna țicnită așteptase exact această zi pentru a-i agoniza în brațe. A descuiat ușa de la intrare și a deschis-o fără zgomot.

Se făcuse șase dimineața și, spre norocul lui, o ploaie înghețată îneca întreg peisajul într-o ceață gri-alburie. Așadar, va trece neobservat. Apa se scurgea de pe ramurile strălucitoare de atâta umezeală ale copacilor, iar vârfurile li se pierdeau în nori. Brazilii păreau să formeze o mlaștină de un verde lăptos. Muntele mirosea puternic a mușchi și a lemn putred, iar picioarele i se afundau în solul spongios. Pe dedesubt curgeau mici pâraiașe pe care doar le auzea, fără a le vedea. Iarba culcată de ploaie acoperea drumul care, pesemne, nu era utilizat prea des. Antonin a rupt-o la fugă aplecat, temându-se ca nu cumva gazda să țâșnească pe jumătate goală din vreun tufiș pentru a-l întoarce cu forța în regatul stârvurilor. I se părea că zărește, ascunse printre brazi, schelete care-l

chemau rânjind. În pădure, întunericul avea o asemenea densitate chiar și acum, în zori, care îl puneă pe gânduri. Îi era frică să nu se fi rătăcit, fiindcă n-a mai recunoscut baraca din scânduri acoperită cu șindrila de la marginea drumului. Aseară nu se afla acolo. Lângă ușă era lăsat un scaun, în așteptarea cine știe cărui musafir. Din depărtare se auzea huruitul unui motor, al unui tractor, poate, împotmolit undeva, pe vreun câmp. Abia mai suflând, Antonin înghițea parcă aerul rece, străduindu-se să nu alunece. A deschis portiera. Înăuntru era umezeală, iar geamurile fuseseră stropite de noroiul din șanț. Ploaia lovea în parbriz, o ploaie deasă ce-l orbea și care ai fi zis că nu se va mai sfârși niciodată.

A vârât mecanic cheia în contact. Miracol: motorul a început să zburâie. Ieri, probabil enervat, încesase motorul. A pornit ștergătoarele, a dat încălzirea la maximum pentru a dezaburi geamurile, a dat brusc cu spatele și a reintrat pe șosea fără să se mai asigure, gest lipsit de prudență chiar dacă, la acea oră, nu se vedea nimeni. A apăsă pe ambreiaj făcând cutia de viteze să urle și cauciucurile să scârțâie. Automobilul a luat-o în zigzag, ștergând acostamentul, derapând pe niște crengi și bucăți de pământ, evitând o stâncă pe care crescuseră tufe și arbuști pitici. A călcat până la podea pedala accelerației, dorindu-și să se vadă cât mai departe cu puțință de cabana blestemată. Mușchii brațelor îi tresăreau convulsiv. Se simțea vinovat, deși nu făcuse niciun rău, poate doar pe acela de a cere adăpost în plină noapte. Abia după vreun ceas de condus i s-a mai liniștit pulsul. A rulat încă douăzeci de kilometri fără a zări nici țipenie de om și s-a oprit la benzinăria deschisă lângă autostrada A2, cea pentru Klagenfurt, unde a și făcut plinul. A verificat de

mai multe ori dacă nu cumva bătrâna s-a ascuns în portbagaj sau pe bancheta din spate. Observând o cabină telefonică, a format un număr local.

— Romain, eu sunt, Antonin, ajung cam într-un ceas. Am avut probleme cu mașina și a trebuit să dorm în ea. Hai că vin.

A băut o ciocolată dublă și a mâncat un ștrudel prăfuit, a cărui coajă se fărâmița imediat ce o mușcai. Cei din preajmă, șoferi de tir ori familii plecate în vacanță, îl priveau suspicioși. Poate că aflaseră ceva, doar informațiile circulă rapid. Incapabil să se mai abțină, s-a închis la toaletă și a dat afară toată spaima. S-a spălat de mai multe ori pe mâini și și-a tras câteva perechi de palme în fața oglinzii.

Nu s-a întâmpat nimic, pur și simplu și-a închipuit totul.

Avea douăzeci de ani.